

er udslusning for at nævne de kodeord, som jeg tror, vi skal arbejde videre med, og nu er der rødt lys, desværre.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører bliver fru Lone Dybkjær.

Lone Dybkjær (RV):

Som flere ordførere har været inde på, findes der ikke nogen lette løsninger på det her område, og jeg synes i virkeligheden, at Venstres ordfører, hr. Søren Pind, meget godt beskrev, hvorfor det bliver endnu sværere, nemlig fordi vi sådan værner om hjemmets integritet. Vi er meget forsigtige med at gå ind på det private livs område, men i virkeligheden må man sige, at der, når det drejer sig om vold, overgreb, incest, og også når det drejer sig om voldtægt, altså er tale om hjemmet, i hvert fald i en lidt udvidet forstand, og derfor kan det altså ikke nytte noget, at vi er så håndsky på det her område.

Vi bliver nok nødt til at sige, at hvis vi virkelig vil gøre noget ved det her område, bliver vi altså nødt til ikke at være så forsigtige, selv om det foregår inden for privatlivets rammer. Eller bliver det løs snak, hvad vi kommer med.

Jeg vil slet ikke gå ind på, hvor meget der i virkeligheden også skyldes en meget traditionel mandsopfattelse af mænds rettigheder her i samfundet. Det ville ellers være fristende også at nævne prostitution, for jeg ser det i virkeligheden lidt samlet, men det vil jeg lade være med. Jeg vil i virkeligheden mere fokusere på det med hjemmet, for jeg synes, det er vigtigt, at vi prøver at finde frem til, hvordan vi rent faktisk bedre kan gå ind i det her område.

Jeg synes, evalueringen tydeligt viser, at vi ikke gør nok. Der er jo heller ingen, der selvfølgelig kan tro på, at bare fordi vi laver en handlingsplan, og det kører i nogle år, så har vi løst problemerne, men jeg synes i hvert fald, at vi allerede nu har så meget viden, at vi måske kan spørge, om der er nogle ting, som vi yderligere er nødt til at gøre.

Et af de områder, som jeg synes, det er fantastisk vigtigt, vi går ind i, er det kommunale. Det kan jo ikke nytte noget, at vi laver alle mulige handlingsplaner, som i meget høj grad er baseret på, at der er ressourcer i det kommunale område. Så kan regeringen sige: Det er ikke vores område, det er kommunernes og alt muligt, men det er jo ikke nok, for vi kan ikke bare henvise til, at det er kommunerne.

Så må vi finde ud af, om kommunerne ikke skal have øgede midler på noget af det socialpolitiske område. Socialrådgivere og alle mulige, der beskæftiger sig med familieforhold, er jo totalt overarbejdede, og det betyder, at der ikke er ressourcer til en ordentlig indsats. Jeg synes, at vi bliver nødt til at diskutere det, hvad enten det ligger i det ene eller det andet regi.

Kl. 11.30

Jeg synes også, at regeringen er nødt til at acceptere, at alt ikke er fuldstændig gyldent, bare fordi vi har fået en kommunalreform. Det kan godt være, at samfundets problemer i takt med en hel række ting på en lang række områder er blevet så store, at vi er nødt til at sætte mere ind på det, end vi har skullet gøre tidligere. At der er behov for en øget indsats fra kommunernes side, det er jeg simpelt hen overhovedet ikke i tvivl om. Jeg synes heller ikke, at man snakker med nogen kommunalfolk, som ikke siger: Jamen sådan er det, vi kan ikke blive ved at spare så meget, som vi gør, og vi kan ikke blive ved at kræve så meget dokumentation og skriftligt arbejde og så regne med, at vi stadig væk også får tid til den virkelige indsats.

Så synes jeg også, at det manglende samarbejde mellem myndighederne er værd at bemærke. Det fremgår jo meget klart af rapporten, at der ikke er et ordentligt samarbejde mellem politi og det sociale område, og igen må vi spørge: Hvorfor er der ikke det? Er det, fordi politiet ikke tager kontakten, eller er det, fordi socialrådgiveren eller socialmedarbejderen, tror jeg vi skal sige, ikke har en jordisk chance for i virkeligheden for alvor at gå ind i det her område?

Så vil jeg sige noget om spørgsmålet om kvinderne. Der vil jeg godt diskutere også spørgsmålet om finansieringen af psykologbistand og alt muligt andet. Jeg har i hvert fald en oplevelse af, at en række kvinder føler, at de ikke tør henvende sig til de sociale myndigheder, fordi de er bange for, at børnene bliver taget fra dem og givet til faren af en grund, nemlig at de simpelt hen er ude over kanten af, hvad de kan klare og derfor fremstår som sådan lidt usammenhængende, og hvad ved jeg, mens den voldelige far har styr på det hele, ikke? Det er klart, for han er ude med sine aggressioner, han har tæsket sig til rettighederne. Jeg synes, at vi bliver nødt til at gå meget mere ind i det her.

Kvinderne får ikke den fornødne psykologbistand, hvorimod mændene får. Sådan som jeg har hørt det, men det kan jeg få bekræftet eller afkræftet af socialministeren, får kvinderne fak-